

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 029990 22 Увп
Бања Лука, 21.9.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по захтјеву Д. П. из Б., улица Н. П. број ... (у даљем тексту: подносилац захтјева), против Синдикалне организације ЗП Е. а.д. Б. Л., заступане по предсједнику Р. Р. а он по пуномоћнику Г. М. адвокату из Б. Л. (у даљем тексту: Синдикалана организација), у предмету заштите слобода и права појединаца зајамчених Уставом Републике Српске повријеђених незаконитом радњом службених лица, одлучујући о захтјеву подносиоца захтјева за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 029990 21 Уз од 29.6.2022. године, у нејавној сједници одржаној дана 21.9.2022. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев Синдикалне организације да јој подносилац захтјева надокнади трошкове давања одговора на предметни захтјев.

Образложење

Побијаним рјешењем суда је, у ставу 1. изреке одбијен захтјев подносиоца за заштиту слобода и права појединаца зајамчених Уставом Републике Српске повријеђених незаконитом радњом службеног лица, а у ставу 2. диспозитива одбијен захтјев Синдикалне организације за накнаду трошкова спора.

Одбијање захтјева за заштиту слобода и права појединаца зајамчених Уставом Републике Српске повријеђених незаконитом радњом службеног лица, образложено је разлозима да подносилац захтјева није доказао да су у конкретном случају поступањем Синдикалне организације на било који начин повријеђене његове слобода и права зајамчена Уставом Републике Српске, у смислу члана 53. и 55. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) који предвиђају да физичко лице има право да захтијева заштиту слобода и права код суда у складу са тим законом, ако није осигурана друга правна заштита, имајући у виду да је имао могућност да сходно члану 200. став 1. Закона о раду („Сл. гласник Републике Српске“ број 1/16 и 66/18) поднесе писмени захтјев послодавцу да му обезбиједи остваривање тих права, па у вези са тим и да поднесе приједлог у смислу члана 201. став 1. тог закона за мирно рјешавање радног спора надлежном органу или тужбу надлежном суду за заштиту тих права, те да се такође сходно одредби члана 263. став 1. истог закона могао обратити и Републичкој управи за инспекцијске послове за вршење надзора над поштовањем тог закона, других прописа о радним односима, колективних уговора и

правилника о раду којима се уређују права, обавезе и одговорности запослених, чиме и није искористио правну заштиту која му је стајала на располагању.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање побијаног рјешења суда (у даљем тексту: захтјев) подносилац захтјева оспорава законитост тог рјешења, због разлога из члана 35. став 2. ЗУС-а. Истиче да рјешење није правилно, јер одговорна службена лица Синдикалне организације нису ништа предузела да се остваре његова права у односу на заштиту на раду, а и да се заустави његов „принудни“ рад на неодговарајућем радном мјесту електромонтера, које је и опасно по живот, а за које радно мјесто нема никаквог знања нити способности. Сматра да из тога произилази да Синдикалне организације према њему има нехуман и понижавајући однос као члану те организације који сваки мјесец од почетка свог запослења плаћа чланарину. Додаје да је се под окриљем Синдикалне организације налази и Служба за заштиту на раду, којој се и обраћао, али да ништа није учињено да му се пружи загарантовано право заштите на раду, зајамчено Уставом Републике Српске. Предлаже да се побијано рјешење преиначи и удовољи његовом захтјеву за заштиту слобода и права зајамчених Уставом Републике Српске.

Синдикалне организација у одговору на захтјев наводи да је побијано рјешење суда правилно, о чему је суд и дао јасне разлоге. Истиче да није одговорна за повреде права из радног односа, односно за здравствено стање и лијечење подносиоца захтјева, а и умањење његове плате и промјену радног мјеста, сходно чему се ти захтјеви и не могу рјешавати у овом поступку. Предлаже да се предметни захтјев одбије, а подносилац захтјева обавезе на накнаду трошкова поступка, затраживши трошкове по основу одговора на предметни захтјев по пуномоћнику адвокату у износу од 750 КМ.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијано рјешење суда и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а у вези са чланом 62. истог закона, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произилази да је подносилац захтјева, затражио пред нижестепеним судом заштиту слобода и права појединца зајамчених Уставом Републике Српске, због тога што му, како је навео, Синдикална организација није пружила адекватну заштиту за остварење његових права као радника, усљед тога што га је послодавац премјестио на радно мјесто за које није квалификован и за које је потребна добра физичка спрема и кондиција, коју он не посједује, при чему има и смањену радну способност, те му је и плата смањена и угрожена егзистенција, а Синдикална организација му није обезбиједила потребна финансијска средства. Додао је да је и раније дискриминисан од стране Синдикалне организације, јер је прије пар година тражио да му се одобре средства за операцију тумора, а и за тешку саобраћајну несрећу коју је имао, али му ништа од новчаних средстава није одобрено. Закључио је да одговорна лица Синдикалне организације и даље крше законе и Устав Републике Српске, а да нико ништа не предузима да се успостави законито стање. Одлучујући о том захтјеву, побијаним рјешењем суда је захтјев одбијен, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијано рјешење суда је правилно и законито.

Наиме, није спорно да је чланом 53. ЗУС-а прописано да физичко лице чија су права или основне слободе зајамчене Уставом Републике Српске, повријеђена коначним појединачним актом органа, има право да захтјева заштиту тих права и слобода код суда, у складу са тим законом, ако није осигурана друга правна заштита, а такође да је

чланом 55. истог закона прописано да се захтјев за заштиту слобода и права појединаца зајамчених Уставом може поднијети и у случају ако су те слободе или права повријеђени радњом службеног лица у републичком органу управе и републичкој управној организацији, органима јединице локалне самоуправе, односно одговорног лица у предузећу, установи или другом правном лицу, која врше јавна овлашћења, а којом радњом се противно Уставу непосредно спречава или ограничава одређеном појединцу вршење такве слободе или права.

Како се заштита слобода и права на које се подносилац захтјева позвао, односи на права из радног односа, која и може да остварује код послодавца у складу са Законом о раду, а за шта и није надлежна Синдикалне организација, неспорно је да се у конкретном случају и не ради о томе да су подносиоцу захтјева, од стране одговорних лица Синдикалне организације, која и није организација која у смислу члана 55. ЗУС-а врши јавна овлашћења, повријеђена права и слободе зајамчене Уставом Републике Српске, како је то правилно и образложено у побијаном рјешењу суда.

Сходно томе је, позивом на одредбу члана 61. став 1. ЗУС-а правилно одбијен захтјев за заштиту слобода и права зајамчених Уставом Републике Српске, о чему су у побијаном рјешењу суда дати довољно јасни и аргументовани разлози, које прихвата и овај суд, па тако да се и не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева.

С обзиром на изнесено, побијаним рјешењем суда није остварен ниједан од разлога његове незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, што се односи на повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари, сходно чему се предметни захтјев одбија, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона.

Одлука о одбијању захтјева Синдикалне организације за накнаду трошкова за састав одговора на предметни захтјев, заснива се на одредби члана 387. Закона о парничном поступку („Сл. гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, имајући у виду да давање одговора на захтјев није обавезна радња у управном спору, нити је допринијела одлуци овог суда, па њеним пропуштањем и не настају никакве последице за странку, па тако да се ни накнада трошкова за давање одговора на предметни захтјев не може сматрати оправданом.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић